

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Thomae Młodzianowski Poloni, Societatis Jesu,
Praelectionum Theologicarvm Tomus**

**Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682**

Punctum Difficultatis 1. Ostenditur non esse in Christo tertiam naturam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-82973](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-82973)

stus est quid unum; nec tamen simplex; cum sint in eo, persona una, & duæ naturæ; ergo.

RESPONDETUR. Christum esse quid simplex, ratione personæ, & ipsius præcisè hypostasis; licet sit compositus ratione totius hypostatici.

INSTAT 2. Ubi plura realiter distincta interveniunt, ita, ut ex illis exurgat unum, ibi necessariò admittenda est compositio; atqui considerando in Christo naturam humanam, & personam Verbi, rectè dicimus esse plura & unum, unumque exinde exurgere, Christum; ergo.

RESPONDETUR. Etiam hoc argumentum procedere de compositione totius hypostatici, non autem de ipsa hypostasi.

INSTAT 3. Compositum illud, non potest dici, quòd sit una natura; ergo poterit dici una composita persona.

RESPONDETUR. Sicut vetat fides dicere, quòd sit in Christo una natura; ita vetat deductio Theologica dicere, quòd sit composita persona in se, in linea personæ. Erit ergo unum, tertio sensu; hoc est unum totum hypostaticum, compositum ex simplici, ut ante, persona divina, & duabus naturis.

OBJICIT 7. Compositio non aliud est, quàm unio plurium ad constituendum idem aliquid; sed de fide est, humanitatem, quæ est distincta à Verbo, uniri subsistentiæ Verbi, ad constituendam unam personam, quæ est Christus; ergo in Christo est vera compositio, ex subsistentia Verbi & humanitate.

RESPONDETUR. Concedendo totum, sed inde non sequitur, quod persona Christi in se ipsa sit composita.

INSTAT idem. Terminus hujus unionis non potest esse simplex; ergo est compositus. Antecedens probatur. Tum quia terminus ille in tempore resultat. Tum quia terminus resultans est conflatus ex multis, nempe ex subsistentia & humanitate, ergo terminus resultans non est simplex, sed compositus.

RESPONDETUR. Concedendo totum: nam terminus resultans, est totum hypostaticum, quòd certè est compositum; nec terminus resultans est persona divina, quæ ab æterno generatione resultavit, & eadem, in tempore, totum hypostaticum ingressa est; unde terminus, secundum superius dicta, dupliciter spectatur; & pro termino, quod est totum ex naturis duabus, & persona Verbi, constitutum; & hic terminus est quid compositum. Deinde potest sumi terminus, pro dante rationem per se stantis ultimo, & hoc est persona; quæ non probatur, esse, in se quid compositum.

QUÆRES, quid sit sentiendum de principio, quod ponit in hac materia Arriaga disp. 28. n. 3. Personam scilicet Christi in duplici statu posse considerari. Primus est quem habuit ab æterno: in hoc statu est omnino simplex realiter.

Deinde, possumus considerare personam Verbi, componentem cum natura humana Christum: & sic dicitur illa persona composita; illud enim unum substantiale non est natura: ergo una persona. Addit, licet Verbum non habeat subsistentiam absolutam à natura humana, vel per illam: habet tamen, quòd in esse hominis subsistat, adeoque quòd sit homo. Addit denique, rationem personæ non variari per hoc, quòd subsistat in hac vel illa natura; sed solum quòd subsistat ex hac, vel illa, personalitate. Ideoque Deus est tres personæ, quia subsistit, in tribus personalitatibus; Christus autem est una persona, quia subsistit in una personalitate, subsistente in duabus naturis. Sed. Concedo duplici illo modo posse considerari personam Verbi; nego tamen, quòd, ex humanitate, & persona Verbi, constituatur ipsa persona Verbi composita, sed totum hypostaticum, quod est compositum; licet habeat ab humanitate, quòd in esse hominis subsistat, & quòd sit homo, in quantum ly Homo supponit etiam pro humanitate: non autem in quantum supponit pro persona; quia rationem personæ, homo Christus, habet à Verbo. Et sicut non variatur persona per hoc, quòd subsistat, in hac vel illa natura; ita nec evadet composita, ex eo, quòd uniatur naturæ humanæ. Quòd autem ratio personæ non sequatur rationem naturæ, pro nobis servit.

DIFFICULTAS III.

An saltem sit in Christo tertia natura?

EX recentioribus tractant hanc questionem, Albertinus, Coroll. 3. Theolog. de prædicamento substantiæ. Tannerus disp. 1. q. 3. n. 37. Lugo, d. 3. a Sect. 2. Arriaga d. 19. Sensus tituli est: Ex anima rationali, & ex corpore, evadit tertia natura, quæ est homo: estne quid simile in Christo?

Punctum Difficultatis 1.

Ostenditur non esse in Christo tertiam naturam.

DICENDUM est. Non esse tertiam naturam in Christo.

PROBATUR 1. Autoritate Damasceni Serm. adversus Acephalos. *Neque una, inquit, composita natura inde conflata, sed duæ veræ sunt, perpetuoque manebunt naturæ.* S. Maximus apud Euthimium in Panoplia. titulo 15. *Naturam unam compositam, Christum dicere, omnino recusamus.*

RESPONDEBIS. Hæc dicta Patrum accipi debere, quòd non sit una Christi natura, qualem posuit Eutiches, resultans scilicet ex commixtione, vel permutatione earundem.

CON-

CONTRA. Quia, quamvis primum intantum fuerit Patrum, damnare errorem Eutichetis, primum tamen erat advertere, quod saltem ex illis non commixtis, nec mutatis, tertia pulcherrime natura; & tamen universaliter enuntiant, non esse illic tertiam naturam. Hinc allata responsio non vult dicta Patrum simpliciter; & ut sonant, accipere.

PROBAT 2. Lugo cum communi. Natura humana, & divina, singula sunt perfecta & completa, in ratione naturae: ergo ex utraque non potest resultare una natura composita; quae sit vere & proprie una; haec enim non potest resultare, nisi ex entibus incompletis & imperfectis, ordinatis ad se.

RESPONDERI potest ex Arriaga, rejiciente hanc rationem, tanquam insufficientem. Quia, si ratio entis completi non impedit, quominus duae illae naturae uniantur unione per se; & faciant unum per se; non capio, inquit, quominus possit impedire, ne faciant unam tertiam naturam per se; quandoquidem uniri per se, & facere unum per se, est omnino idem apud omnes, rejici ergo id potius in id debet, quia duae illae naturae non uniantur immediate inter se, sicut nec duae animae, aut duo Angeli.

CONTRA. Tum quia possibilis est unio immediata naturae divinae & humanae, ut dictum supra, eaque accidentalis; de qua tamen verum sit dicere: est immediata unio; & tamen eo casu, non esset communicatio idiomatum inter illas naturas, multoque magis non resultabit aliqua tertia natura; ergo praecise ex sola immediate unionis, non debet argui tertia natura. Tum quia non ponit Lugo illas naturas uniri per se. Tum quia melius redditur ratio, cur non fiat tertia natura, ex humana & divina, quando redditur ultimator ratio; sed a Lugone redditur ultimator ratio: quia si quaeratur; Cur ex natura humana & divina, non fiat tertia natura? respondebitur per Arriaga, quia inter illas non est unio immediata: quaerere restat, cur inter illas non sit, nec potuerit esse unio immediata, ut supponitur, substantialis? respondere est, quia sunt, in ratione naturae, completa & perfecta. En Lugonis rationem ultimam.

CONFIRMATUR ex Lugo. Quae sunt duo simpliciter, non sunt unum simpliciter, sed vel duo, vel unum secundum quid; cum ergo illae duae naturae sint totales & completae, non possunt esse una natura simpliciter; sed duae simpliciter, una vero improprie. Ratio autem est, quia ex duobus entibus completis, non fit unum ens simpliciter, sed solum ex duobus incompletis, vel ex uno incompleto, & altero completo; ut cum ex personalitate Verbi, & humanitate Christi, quae in ratione subsistentis incompleta est, fit unum per se; jam autem ex duabus animabus v. g. non potest fieri una anima.

RESPONDET Arriaga praeter superius allata. Hoc ipsum, quia non possunt illae animae v. g.

esse simpliciter unum, referri in id debet, quia non possunt habere unionem per se. Deinde, quae sunt duo simpliciter in aliquo determinato genere, possunt in alio esse unum simpliciter; ergo licet in ratione naturae talis, scilicet pure humanae, & pure divinae, sint duae naturae, humanitas & divinitas; non propterea impediuntur, quominus in ratione alterius naturae, ut sic dicam, majoris, possint esse unum; ut duae guttae aquae separatae, sunt duae absolute & simpliciter, & tamen si uniantur, faciunt unam aquam, majorem qualibet seorsum.

CONTRA. Tum quia, quamvis quae sunt duo simpliciter, possint esse in alio genere unum simpliciter; tamen in eo, in quo erunt unum simpliciter, debebunt jam non esse completa & perfecta; ergo stabit, in omni eventu, quae sunt duo simpliciter, non posse esse unum simpliciter. Antecedens probatur. Quia, si quae sunt duo simpliciter, dum sunt unum simpliciter, in illo genere essent duo simpliciter; & essent duo simpliciter, ut supponitur, & non essent; quia duo, dum duo sunt, unum non sunt. Tum quia, quod attinet ad instantiam de aqua, etiam illae duae guttae, dum sunt unitae, desinunt esse duae simpliciter; cum tamen non appareat (ex iis, quae probantur contra Eutichetem) quomodo desinere possint naturae, ne sint duae simpliciter? Deinde, quod est esse duas aquas absolute & simpliciter, hoc solum significat, quod habeat unaquaeque suos terminos: sed non significat, unamquamque non esse complebilem, ut ita dicam, in ratione identitatis terminorum; continua enim sunt, quorum termini iidem; & si hanc, ut ita dicam, complebilitatem non haberent, ex duabus guttis, non resisteret una major aqua, non apparet autem, quam similem incompletionem habere possit natura divina, & humana? Tum quia non ideo, a priori, aliqua sunt duo simpliciter, quia non possunt habere unionem immediatam; sed ideo non possunt habere unionem immediatam, quia sunt duo simpliciter; negatio enim unionis immediatae, supponit illam dualitatem, non ponit; ergo melius respondetur ad quaestionem: Cur ex illis non fiat tertia natura? quia sunt duo simpliciter; per aliquid enim ultimatius.

PROBATUR 3. Conclusio. Quia, ex natura humana & divina, in Christo, fieri tertiam naturam, vel accipitur hoc sensu, quod ex illis resultet unum collectum: & sic in re, verum erit, resultare aliquid tertium; non tamen dici debet, tertia natura. Quod in re resultabit aliquid tertium, ratio est: quia resultabit totum, seu collectum, duas illas naturas complectens. Quod ipsum probatur. Quia ex duobus lapidibus resultat totum, quod est par lapidum: ex unitatibus plurificatis, unus numerus; & cum unicuique naturae insit suus numerus, hoc ipso etiam ex illis naturis resultabit. Quae omnia in hoc resolvuntur, quia totum resultare ex duobus, est re-

sultare collectum, plura in se habens, quam sit unumquodque singillatim; hoc autem in omni collectione fit: quia & esset collectio, ut supponitur, & non esset, nihil enim colligeret. Quod autem illud collectum seu totum, non sit appellandum tertia natura, referri debet & in auctoritates Patrum, & in rationes præjactas. Rursus naturam humanam & divinam, fieri tertiam naturam, accipi potest hoc sensu; quod ex illis duabus naturis, fiat aliquid tertium, perfectum, & unum, indistinctum ab illis, in re, simul sumptis, quod tamen non sit illa singula, & sit singulis perfectius, evadatque completum. Sic, ex anima rationali, corpore, & unione, resultat homo, qui jam est quid completum & perfectum; qui homo indistinguitur re, ab illis tribus simul sumptis; non tamen est homo anima, nec homo corpus; esseque hominem, est quid perfectius singulis, & dicitur rationem completi. Eo sensu, non evadit in Christo, ex natura divina & humana, aliquid tertium. Quia hujus sensus Tertium, est completum evadens: sed ex illis duabus naturis non potest evadere completum; quia completum non evadit, quod in ante supponitur completum: natura autem humana in ante, supponitur esse completa. Major probatur, evaderet enim hoc quod habet, & inciperet esse quod in ante fuit, quomodo autem incipiet, si fuit? ergo, si modo evadit completum, apparet, quod in ante non fuerit completum. Quod autem natura humana in ante jam supponatur completa, ratio est: quia physice natura humana dicitur corpus, animam, unionem; hæc autem præsupponitur habere, non ex vi unionis cum natura divina, metaphysice verò natura humana, est animal rationale: ex quibus prædicatis, unumquodque non esset, si physica illa non essent, ex quibus simul sumptis, unumquodque illarum sumitur.

Punctum Difficultatis 2.

Perstringuntur Objectiones.

OBJICITUR 1. Autoritas Cyrilli citata, in qua dicitur unam fuisse naturam Verbi incarnatam, & Athanasii: *Nam sicut, inquit, anima rationalis & caro, unus est homo, ita Deus & homo, unus est Christus.*

RESPONDETUR. Quod attinet ad auctoritatem Cyrilli, illi alias satisfactum. Autoritas Athanasii, non vult in omnibus similitudinem; sed non nisi in hoc: quod sicut est illic unum compositum, ita in Christo est una Persona.

INSTABIS. Auctoritatem ipsam in argumentum à priori aptando. Ex anima rationali & corpore, illorumque unione, evadit tertium quid, nempe homo; Ergo & ex unione naturæ divinæ & naturæ humanæ, evadit tertia natura.

RESPONDETUR. Disparitatem esse ex di-

ctis, quia cum anima rationalis & corpus sint substantiæ incompletæ, ordinatæ ad hoc, ut constituent hominem, non mirum est, quod acquirant ex illa unione completionem, ita ut jam evadat homo; talis autem incompletio, nec naturæ humanæ, nec naturæ divinæ competit.

OBJICITUR 2. Ex eo solum, ex natura humana & divina, non evadit tertia, quia sunt completæ; sed id non obest, quominus ex illis evadat tertia natura. Quod probatur. Quia elementa sunt quid completum, & tamen ex illis evadit tertia natura misti.

RESPONDET 1. Arriaga. In hac sententia elementa facere unam tertiam naturam, quia uniuntur immediate inter se in ipsa natura, non in personalitate aut subsistentia; in nostro verò casu, unionem solum esse in personalitate, non in natura. Addit, in hac sententia, elementa quidem esse in misto, non tamen per illa constitui tertiam naturam, sed per aliam tertiam formam substantialem. *Hæc Responsio*

NON SATISFACIT. Tum quia, quamvis elementa sunt quid completum, uniuntur immediate inter se, idque unione in natura, ita ut resultet tertia natura; ergo & in præsentia resultabit tertia natura. Tum quia, etiam posito, quod sit facta unio in personalitate, querere restabit: quæ sit ratio, cur non potuerit fieri unio in natura, humanæ & divinæ naturæ, ita ut evadat ex illis tertia natura? cum unio elementorum in natura, fieri possit. Tum quia in misto, non per elementa constituitur tertia natura, sed per formam superadditam tertiam; ergo etiam in Christo constituetur tertia natura, non per illas duas, sed per Christicitatem; ut in simili ille loquitur.

RESPONDET 2. Lugo. In hac sententia, naturæ elementorum non sunt omnino completæ, sed aliquo modo incompletæ, cum se extendant ad ulterius complementum, licet possint connaturaliter existere seorsim, sicut una pars aquæ, licet seorsim possit existere, adhuc est complebilis per aliam partem aquæ. *Hæc responsio plenè*

NON SATISFACIT. Quia si habent jus extendendi seorsim, non apparet jam, quomodo non sint completum quid, in omni sententia? Illud quod assertur de aqua, non convincit, quia guttarum unaquæque est completa, cum illarum completio sit habere proprios terminos, licet non sit completa, quasi non possit continuari, ut fit, dum unitur alteri guttæ, non apparet autem, quid simile conveniat, vel elementis, vel duabus naturis in Christo?

RESPONDETUR 3. Falsum quidem est, elementa esse formaliter in misto, sed posito quod essent, posset assignari disparitas ex S. Thoma hic q. 2. a. 1. in corp. Quod fieri possit unum tertium, etiam ex completis & perfectis, modo transmutentur: & ita ex elementis fit mixtum;